

sig, at det blev rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde opmærksom paa, at vi kom til at staa overfor lange Forhandlinger. Derfor har man Ret til at gøre opmærksom paa, at selv om vi her vedtager denne Dagsorden, vil det ikke betyde en eneste Krumme Brød til de arbejdsløse i denne Vinter. Den vil i saa Henseende betyde akkurat lige saa lidt, som hvis vi vedtager den Dagsorden, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Stauning. Hvad Realiteten angaar, betyder begge Dagsordener lige meget og lige lidt, men de betyder i Virkeligheden ganske vist det, og det er det gode ved det, at enten disse Dagsordener bliver vedtaget eller ej, kan man i Morgen i „Social-Demokraten“ skrive en lang Artikel om, at Socialdemokratiet er det eneste Parti, der tænker paa de arbejdsløse, og det eneste, der forstaar og kan sørge for dem. Den Hensigt kan man opnaa i begge Tilfælde, og det er selvfølgelig ogsaa den, der er den egentlige Hensigt med de stillede Dagsordener. Men selv om nu det ærede Medlem og hans Parti opnaar denne Hensigt, saa haaber jeg alligevel, at han maa have en saadan Høreevne, at han selv kan høre Bulderet af de tomme Ord. Derfor skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at vi ogsaa stemmer mod den af det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede Dagsorden.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle ganske faa Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning. Det ærede Medlem talte bl. a. om, at vort Erhvervsliv umuligt kunde trives under den nuværende Usikkerhed, og der er noget i den Betragtning. Men det ærede Medlem glemmer jo, at denne Usikkerhed er fremkommet som en Følge af den Usikkerhed, der hersker rundt omkring os, og jeg tror, at det er fuldstændig urimeligt, at man f. Eks. skulde kunne formindske denne Usikkerhed ved, at vi opnaaede Forbindelse med Rusland, hvor Forholdene netop er saa usikre som nogetsteds. Jeg tror, at man ogsaa fra den Side maa indrømme, at selv om det ærede Medlem kommer i Spidsen for en Regering, har han aldeles ikke, trods sine mange store Evner, nogen Evne til at formindske eller tilintetgøre den Usikkerhed, der er rundt omkring os. Det er en umulig Opgave ogsaa for det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem saa paastaar, at det er Importens Vækst, der i det sidste Aars Tid har truet og ødelagt vor egen Produktion, er det kun en slet og ret Paastand. Det kan paavises, at mange af vore

største Industrier, der for et Aars Tid siden paastod, at det var Importen, der ødelagde dem, alligevel, skønt de ikke har faaet Importregulering, har overvundet den Konkurrence, der har fundet Sted gennem den forøgede Import, og saaledes er kommet i Gang igen. Dernæst synes jeg, det er urimeligt, naar man vil fremsætte den Paastand, at man saa ikke gør et lille Forsøg paa at undersøge, hvad der er den egentlige Aarsag til Importen. Det kunde være, at en væsentlig Aarsag i mange Tilfælde var de Produktionspriser, vi har herhjemme, og som vi selv opretholder. Det er sikkert anerkendt af hele Befolkningen, at vi har og har haft urimelige Priser paa mange af vore mest benyttede Livsfornødenheder, og der er ingen Tvivl om, at netop de urimelige Priser, der opretholdes, er den direkte Aarsag til, at Importen strømmer ind over os. Derfor tror jeg, at det vilde være ganske forkert, hvis man vilde gaa den Vej at tage Konkurrencen bort og, som fra den Side krævet, udvide Importreguleringen meget stærkt og tillige tage det næste Skridt, at gaa til en Avancerregulering.

Det ærede Medlem fremsatte en Bemærkning til mig, som jeg ikke vil paastaa var meget saglig, men jeg skal alligevel kort omtale den. Det ærede Medlem kom til at tale om min Ungdom. Nu synes jeg, det er et Udtryk for Fattigdom paa Argumenter, naar man kun har det at henvise til, at man er halv- eller helgammel. Men dernæst er Forholdet jo det, at det ærede Medlem, hvad Alder angaar, har den Fordel, at han er 2½ Aar ældre end jeg. Nu tvivler jeg aldeles ikke om, at det ærede Medlem paa det Tidspunkt, da jeg blev født, var et fremmeligt Barn, men det gaar jo stundom saadan, at det netop er de fremmelige Børn, der skuffer mest.

Dernæst forsøgte det ærede Medlem gennem mange Udtalelser, gennem en vidtløftig Forklaring at paavise, hvad han som Minister i 1918 og 1919 har udrettet netop for at skaffe Arbejde i Stedet for Understøttelse. Men der er det sørgelige ved denne Paavisning, at den kommer i den allerstørste Modsetning til de Udtalelser, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Rode, hvori han netop fremhæver som noget anerkendelsesværdigt for den Tid, at han sad som Minister og det ærede Medlem Hr. Stauning var Arbejdsminister, brugte man kun 14 Mill. Kr. aarlig til dette Formaal. Det bliver derfor, naar man skal tage Hensyn til og ikke glemme disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Rode, en umulig